

Колико је Србија после паролe да ЕУ нема алтернативу, хапшења свих хашких бегунаца и усвајања закона по европским правилима као услова за чланство у суштини далеко од исте те Европе најбоље су се прексиноћ уверили наши званичници

У мрклом мраку ноћи између понедељка и уторка, кад су косовски полицијски специјалци кренули силом да заузму административне прелазе на северу Косова и прекину сваки контакт са Србијом, наши званичници су телефоном одмах позвали САД, Брисел и кључне земље ЕУ да их обавесте о новој, до сада најопаснијој провокацији Албанаца. Међутим, с друге стране нико није хтео да подигне слушалицу, ни у САД, ни у Бриселу, ни у кључним земљама ЕУ, иако су јако добро знали ко и зашто зове! Као кад вам запале кућу, а ви позовете ватрогасце који седе у друштву вашег пиромана и погађају колико ћете пута звати док не схватите да вам се нико неће јавити. Управо то ћутање САД и Брисела показује где је Србија на путу ка ЕУ.

После ове ноћи јасно је да је прекид преговора, блокаду српске робе, акцију косовских специјалаца и све друге акције које ћемо гледати наредних дана Приштина договорила с онима који неће ни на телефон да нам се јаве. Јасно је и да једно што ЕУ тражи од нас јесте да признамо независно Косово и одрекнемо се својих сународника на северу покрајине. Да хапшењем Караџића, Младића и Хаџића нећемо добити ништа више од тапшања по рамену и смешка хашког тужиоца Брамерца. И да нам нико неће помоћи кад је Косово у питању.

Али, добро, и с тим морамо да живимо. Да живимо и схватимо да ЕУ није уточиште где ће сви наши проблеми бити решени, већ да то морамо сами. Да разумемо да Европа није место где нас сви воле и где милијарде евра чекају само на нас, али и да због тога не треба да одустанемо од Европе јер би за све нас било добро да будемо у том друштву.

Да разумемо да САД и Брисел виде Србију само без Косова и да будемо свесни да ће сви наши политичари који о Косову мисле другачије проћи као Милошевић, Ћинђић и Коштуница, које су САД и ЕУ једноставно прецртале. И да нам не би било боље чак и кад би Борис Тадић и Томислав Николић данас заједно потписали да признају Приштину.

Све то не сме да нас уплаши и спречи да се и даље боримо за своје интересе, мале као што је Србија мала, али нама много важне. Јер и човек је жив само док се бори.

(Прес)